

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **A. F.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo nám. 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2018, č. j. 25/DS/2018,
JID: 2542/2018/KUUK/Kubr,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 25. 5. 2018, č. j. 25/DS/2018, JID: 2542/2018/KUUK/Kubr, a rozhodnutí Městského úřadu Rumburk ze dne 13. 11. 2017, č. j. ODS/10165-17/1657-2017/PŘ-162-41, se **pro vady řízení zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2018, č. j. 25/DS/2018, JID: 2542/2018/KUUK/Kubr, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rumburk, odbor civilně a dopravně správní a živnostenský úřad (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 13. 11. 2017, č. j. ODS/10165-17/1657-2017/PŘ-162-41 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání úmyslného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. c), § 17 odst. 2 a 3 a § 6 odst. 7 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“).
2. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 7. 3. 2017 v 20:20 hodin v ulici Pražská v obci Rumburk při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Seat Leon, registrační značky „X“, při předjíždění nákladního vozidla nerespektoval vodorovnou dopravní značku V1a „podélná čára souvislá“ a vodorovnou dopravní značku V13a „šikmé rovnoběžné čáry“, dále tím, že při předjíždění nákladního vozidla nedal znamení o změně směru jízdy, dále při zařazování se před předjeté nákladní vozidlo nedal znamení o změně směru jízdy a dále při řízení motorového vozidla neměl u sebe řidičský průkaz. Současně žalobce navrhoval, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobce v žalobě namítal, že nebylo v řízení prokázáno, že by při řízení motorového vozidla neměl u sebe řidičský průkaz ve smyslu § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán se dopustil tzv. deformace důkazů, když z výpovědi policistů, že žalobce na výzvu nepředložil řidičský průkaz, nevyplývá, že žalobce neměl řidičský průkaz u sebe. K tomuto žalobce poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 335/05. Konstatoval, že řidičský průkaz u sebe měl a policistům jej na výzvu předložil. Žalobce sdělil, že nebylo nad veškerou rozumnou pochybnost prokázáno, že řidičský průkaz u sebe neměl, což bylo možné prokázat ohledáním jeho osoby a vozidla. Dále žalobce konstatoval, že policisté měli také uvést, že žalobce údajně na místě uvedl, že u sebe řidičský průkaz nemá. K tomuto žalobce namítl, že toto vyjádření policistů správní orgán nepřevzal jako základ svých úvah o vině žalobce, přičemž dané vyjádření ani zohlednit nemohl, protože by se jednalo o tzv. reprodukovanou výpověď, která je nepoužitelným důkazem, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 204/2015-33.
4. Dále žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, jelikož správní orgány nikterak nehodnotily věrohodnost svědeckých výpovědí policistů, které jsou v dané věci klíčovým důkazem, k čemuž žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86. Doplnil, že věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů je velmi nízká, neboť si navzájem odporovali v tvrzeních, proč nebyl do spisu založen videozáznam z palubní kamery policejního vozu. Jeden policista uvedl, že videozáznam nebyl vůbec pořízen, jelikož kamera nebyla funkční, zatímco druhý policista vypověděl, že videozáznam Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pořízen byl, ale při jeho stahování došlo k chybě a záznam se neuložil. Žalobce dovodil, že videozáznam z palubní kamery policejního vozidla nebyl do spisu založen úmyslně, neboť by vyvracel vykonstruovanou vinu žalobce, jelikož policisté k žalobci nechovají pro jeho dřívější arogantní chování žádné sympatie. Zároveň žalobce popřel tvrzení policistů, že jim měl sdělit, že se domníval, že v policejním voze jel jeho kamarád. K tomuto doplnil, že se opět jedná o nepoužitelný důkaz tzv. reprodukované výpovědi.

5. Žalobce uvedl, že žalovaný neprokázal ani řádně neodůvodnil svůj závěr o úmyslném zavinění přestupků, přičemž neodůvodnil úmyslné zavinění u každého přestupku zvlášť, ale toliko společně. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nedefinoval znaky přímého úmyslu. Žalovaný tedy nikterak neprokázal, že by žalobce o páčání přestupků věděl a páchal je úmyslně. Rovněž žalobce namítl, že žalovaný bez dalšího a paušálně konstatoval, že žalobce svým jednáním chtěl porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, aniž tento závěr jakkoliv specifikoval, odůvodnil či prokázal. Na podporu svého tvrzení poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2010, sp. zn. III. ÚS 722/09. Označil za absurdní závěr, že uvedené přestupky spáchal úmyslně, jelikož chtěl způsobit dopravní nehodu, nebo že chtěl alespoň vyvolat nebezpečí dopravní nehody. Popsané jednání je vždy jen vedlejším účinkem např. toho, že řidič zapomene dát znamení o změně směru jízdy, nebo případně vedlejším účinkem toho, že řidič chce předjet pomalé vozidlo přesto, že mu to místní úprava nedovoluje.
6. Dále žalobce namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí je vadný, protože z něj vyplývá, že předmětem rozhodnutí je toliko jeden přestupek spočívající v porušení více právních ustanovení (nedisponování řidičským průkazem, postupné porušení značky V1a a V13a, nedání znamení o změně směru jízdy před započítím a po dokončení předjíždění). Žalobce dodal, že se jedná o jednočinný souběh nestejnorodý, nicméně z výroku a ani z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí takové úvahy správního orgánu nevyplývají, přičemž lze spíše dovodit, že správní orgán celý skutek posuzoval jako jeden jediný přestupek, ačkoliv se jedná o více přestupků spáchaných v relativně krátkém časovém úseku. Doplnil, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2018, č. j. 73 A 21/2017-43. Dále žalobce namítal, že z výroku není zřejmé, jakým konkrétním jednáním došlo k porušení dopravních značek V1a a V13a. Konstatoval, že výrok je rovněž nesrozumitelný z toho důvodu, že je v něm uvedeno, že splatnost pokuty je do třiceti dnů od právní moci příkazu, přičemž v daném případě žádný příkaz vydán nebyl.
7. Žalobce konstatoval, že nebyl předvolán k ústnímu jednání konanému dne 12. 10. 2017 a nebylo mu tedy umožněno účastnit se výslechu svědka. Dodal, že ačkoliv se jeho zmocněnec řádně a včas omluvil z ústního jednání konaného dne 11. 9. 2017, správní orgán k této omluvě nepřihlédl s odůvodněním, že to nebylo možné, protože byl předvolán svědek. Žalobce pokračoval, že nebyl žádný problém svědka předvolat znovu a zajistit tak žalobci možnost hájit řádně svá práva účastí u jeho výpovědi a při projednání věci. Prekluze v dané chvíli nehrozila, nevyhovění omluvě tedy bylo nezákonné a jedná se o závažnou vadu řízení.
8. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost materiální stránky přestupku, kterou žalovaný posoudil toliko paušálně, aniž se zabýval zvlášť jednotlivými přestupky. Žalovaný se ani nijak nezabýval konkrétními okolnostmi případu a toliko konstatoval, že materiální Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stránka přestupku byla naplněna, protože došlo k porušení silničního zákona. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45.

9. Dále žalobce uvedl, že mu žalovaný na jeho žádost dle § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nesdělil, která konkrétní úřední osoba bude v jeho věci rozhodovat. Uvedeným postupem žalovaný žalobci znemožnil podat námitku podjatosti proti osobě JUDr. et Mgr. K. Žalobce v žalobě vznesl námitku podjatosti JUDr. et Mgr. K. a dodal, že podjaté jsou i další úřední osoby žalovaného, neboť tyto osoby se ve svých rozhodnutích neustále vyjadřují o zmocnění žalobce ve správním řízení a o pověřené osobě zmocněnce, Ing. J., negativním způsobem, pro jeho údajné obstrukční postupy. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2018, č. j. 30 A 197/2016-34.
10. Žalobce uvedl, že vyměření pokuty bylo provedeno nepřezkoumatelným způsobem, neboť nebyla zohledněna všechna zákonná kritéria, nebylo zřejmé, zda se jedná o přitěžující či polehčující okolnosti a jaký význam hodnocená kritéria měla. Sankce byla vyměřena za úmyslný trestný čin, přičemž úmysl nebyl nikterak prokázán. Porušil zásadu zahlazení odsouzení při hodnocení přestupkové minulosti žalobce. Žalobce pokračoval, že žalovaný porušil zásadu zákazu dvojího přičítání, když porušení ustanovení zákona o silničním provozu hodnotil jako přitěžující okolnost. Žalovaný při ukládání sankce nezohlednil délku řízení a nepopsal svoji dosavadní praxi. Žalovaný rovněž neodůvodnil svůj závěr o nenaplnění důvodů pro snížení náhrady nákladů řízení.
11. Závěrem žalobce uvedl, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedl, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost a k žalobním bodům uvedl především následující. Konstatoval, že žalobce svým jednáním porušil § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť je jeho povinností řidičský průkaz na výzvu předložit dle § 6 odst. 7, přičemž policie neměla v dané situaci oprávnění prohledat osobu žalobce či jeho vůz. Dále uvedl, že ve věci vycházel ze svědeckých výpovědí policistů, které považoval za důvěryhodné a pravdivé, neboť policisté jsou při výkonu své služby vázání slibem, aby svou funkci vykonávali nezaujatě a nestranně. Policisté podali svědeckou výpověď, přičemž v jejich výpovědích nebyl shledán rozpor a rovněž neexistují důvodné pochybnosti o jejich nestrannosti, jelikož policisté žalobce neznali a při zastavování jeho vozidla nevěděli, kdo jej řídí. K tomuto rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-121. Žalovaný deklaroval, že správní orgány neměly možnost v řízení zkoumat, zda byla palubní kamera v policejním voze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

funkční. Dále žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně se podrobně vypořádal se všemi jednotlivými porušeními zákona, načež žalobce uznal, že jako držitel řidičského oprávnění měl vědět, že se má řídit dopravními značkami, má mít u sebe při řízení řidičský průkaz a a při změně směru jízdy dávat znamení.

13. Žalovaný sdělil, že v zákoně o silničním provozu je uvedeno, že všemi jednáními uvedenými v prvostupňovém rozhodnutí se žalobce dopustil jednoho přestupku, a proto byla žalobci uložena pokuta dle příslušného paragrafu, přičemž jednotlivá přestupková jednání byla v rozhodnutí řádně uvedena a odůvodněna. Konstatoval, že žalobce i jeho zástupce byli předvoláni k účasti na ústním jednání konaném dne 12. 10. 2017, ale jelikož si nepřebírali zásilky, nepodařilo se jim předvolání doručit, a tudíž jim byla zanechána výzva s poučením. Doplnil, že dne 8. 9. 2017 Ing. Jaroš kontaktoval správní orgán prvního stupně a uvedl, že se ústního jednání nařízeného na 11. 9. 2017 nebude moci zúčastnit, jelikož v totožný termín byl předvolán na policii k podání vysvětlení. Žalovaný sdělil, že tvrzení žalobce o podjatosti JUDr. et Mgr. K. jsou toliko spekulativní a snaží se jimi snížit věrohodnost úřední osoby, přičemž žalobce nikterak neprokázal, že by žalovaný jednal nezákonně, a tudíž je námitka podjatosti bezpředmětná. Žalovaný doplnil, že při vyměřování sankce bylo přihlédnuto ke všem okolnostem, ke skutečnosti, že žalobce porušil několik ustanovení zákona o silničním provozu a ke skutečnosti, že jednáním žalobce nevznikla žádná škoda či újma na zdraví.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s.
15. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 10. 3. 2017 bylo správnímu orgánu prvního stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, územní odbor Děčín, OOP Rumburk, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl žalobce dopustit dne 7. 3. 2017 v 20:20 hodin v Rumburku na ulici Pražská, když jako řidič motorového vozidla Seat Leon, registrační značky „X“, nerespektoval dopravní značení V01a a V13a a s vozidlem předjížděl jiné vozidlo, kdy při tomto přešel přes podélnou souvislou čáru a šikmé rovnoběžné čáry do protisměru a zpět, přičemž nedával znamení o změně směru jízdy. Při následné dopravní kontrole žalobce na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výzvu nepředložil řidičský průkaz. Spolu s tímto oznámením byl správnímu orgánu prvního stupně doručen i úřední záznam o přestupku a oznámení (odevzdání) přestupku (věci).

17. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 17. 7. 2017 se konalo ústní jednání za účasti zmocněnce žalobce a zasahujícího policisty N. Dne 17. 8. 2018 se konalo další ústní jednání za účasti zasahujícího policisty T. a zmocněnce žalobce. Dále bylo nařízeno ústní jednání na den 11. 9. 2017, přičemž jako svědek zde byl předvolán poškozený R., jenž však byl poškozen odlišným jednáním žalobce ze dne 26. 3. 2017, žalobce byl rovněž předvolán, žádný z předvolaných účastníků se však ústního jednání nezúčastnil. Následně provedl ústní jednání dne 12. 10. 2017 na dožádání Magistrát města Děčín, kterého se zúčastnil svědek R., přičemž byl dotazován na věci nesouvisející s nyní posuzovanou věcí. Dne 24. 10. 2017 bylo žalobci doručeno vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
18. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, vyplynulo, že: *„NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“*
19. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*
20. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, což spatřoval v neposouzení věrohodnosti rozporných výpovědí policistů ohledně nepořízení kamerového záznamu a v reprodukované výpovědi žalobce, že si myslel, že za ním v policejním voze jel jeho kamarád. Dále spatřoval nedostatek důvodů rozhodnutí v nedostatečně odůvodněném úmyslném zavinění spáchaných přestupků, odůvodnění materiální stránky přestupků a v odůvodnění kritérií uložené pokuty.
21. Soud předně deklaruje, že pro účely soudního přezkumu tvoří prvostupňové a napadené rozhodnutí jeden celek. Výpovědi policistů správní orgán prvního stupně posoudil především na str. 6 prvostupňového rozhodnutí, přičemž v nich neshledal žádný rozpor.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Také soud neshledal, že by byly výpovědi policistů v otázce nepořízení kamerového záznamu jakkoliv rozporuplné, když policista T. vypověděl, že záznam nebyl pořízen, jelikož kamera nebyla v dané době funkční a policista N. uvedl, že při stahování záznamu z kamery byla zjištěna závada na paměťové kartě, tudíž se záznam neuložil. Tvrzení policisty T. o nefunkčnosti kamery nikterak nerozporuje tvrzení policisty N., že závada na paměťové kartě byla zjištěna až při stahování záznamu z palubní kamery. Reprodukované tvrzení policistů o tom, že si žalobce myslel, že za ním v policejním voze jede kamarád, není s ohledem na předmětné přestupky nikterak relevantní. Soud tedy v tomto směru neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

22. Soud přisvědčil námitce žalobce, že napadené rozhodnutí bylo nedostatečně odůvodněno s ohledem na zavinění spáchaných přestupků. Na str. 6 prvostupňového rozhodnutí bylo toliko konstatováno, že žalobce jakožto držitel řidičského oprávnění znal pravidla silničního provozu a musel vědět, že shora uvedeným jednáním porušuje pravidla silničního provozu, přičemž v jednání žalobce bylo spácháno ve formě přímého zavinění, neboť žalobce *„chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale spoléhal se na to, že jeho skutek nebude zjištěn.“* Z uvedeného odůvodnění není patrné, jaký konkrétní zákonem chráněný zájem chtěl žalobce úmyslně ohrozit či porušit, přičemž odůvodnění s poukazem na to, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění, a tudíž musel vědět, že se má řídit dopravními značkami, svědčí spíše o odůvodnění zavinění ve formě nedbalosti. Taktéž soud přisvědčuje námitce, že zavinění bylo u všech spáchaných přestupků posuzováno souhrnně a nikoliv jednotlivě. Ačkoliv mají všechny předmětné přestupky společný základní § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, teprve až ve spojení s porušením dalších ustanovení zákona o silničním provozu tvoří dohromady ucelené znění normy, která nebyla jednáním žalobce respektována. Soud tedy rovněž přisvědčuje námitce, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo nesprávně uvedeno, že žalobce se dopustil toliko jediného přestupku, které spočívalo ve více jeho jednáních, přičemž žalobce se dopustil vícero přestupků. Žalovaný potažmo správní orgán prvního stupně tedy měl každé jednotlivé protiprávní jednání žalobce kvalifikovat jako samostatný přestupek. Z uvedeného důvodu byl výrok prvostupňového rozhodnutí nesrozumitelný. Soud dodává, že stanovení splatnosti pokuty do třiceti dnů ode dne nabytí právní moci „příkazů“ ve výroku prvostupňového rozhodnutí je toliko písarskou chybou, která sama o sobě nezpůsobuje nesrozumitelnost prvostupňového rozhodnutí, jelikož z kontextu je zřejmé, že se jedná o splatnost pokuty uložené prvostupňovým rozhodnutím.
23. Dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.
24. Soud přisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti odůvodnění materiální stránky spáchaných přestupků, neboť na str. 6 prvostupňového rozhodnutí se k ní správní orgán prvního stupně vyjádřil následovně: *„Z uvedeného jednání je patrné, že kromě formálních znaků přestupku byla naplněna též jeho materiální stránka, neboť je nepochybné, že uvedeným jednáním sice nedošlo k přímému ohrožení účastníků v provozu na pozemních komunikacích, ale ze samé podstaty přestupku je nutné považovat jeho jednání za nebezpečné.“* V prvostupňovém rozhodnutí je tedy materiální stránka hodnocena toliko ve vztahu k jedinému přestupku, ačkoliv jak soud konstatoval výše, v posuzovaném případě šlo o více přestupků, nikoliv o jediný. A zároveň v předmětném odůvodnění nebylo uvedeno, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jaký zájem společnosti ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o přestupcích byl jednotlivými přestupky skutečně ohrožen.

25. Dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.
26. K nepřezkoumatelnosti kritérií uložené pokuty soud uvádí následující. Zohledněná kritéria při ukládání pokuty jsou uvedena str. 6 prvostupňového rozhodnutí, zahrnují především mnohost porušení zákona o silničním provozu, úmyslné zavinění, negativní přestupkovou minulost žalobce a skutečnost, že jednáním žalobce nevznikla žádná přímá újma. Vyjmenovaná zohledněná hlediska plně postačují pro uvážení o výměře sankce u takto rutinních přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silniční dopravy, z nichž byl žalobce shledán vinným. Z kontextu uvedených okolností je rovněž zřejmé, zda dané skutečnosti byly u žalobce hodnoceny jako přitěžující či polehčující. Stěží lze považovat žalobcovu přestupkovou minulost se sedmi záznamy jako polehčující okolnost. Nicméně v daném případě musí soud konstatovat, že hodnocení uložené pokuty je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a to z toho důvodu, že nebylo nikterak odůvodněno, natož doloženo úmyslné zavinění žalobce u všech jím spáchaných přestupků, jak již soud konstatoval výše.
27. Veškeré výše uvedené nedostatky pak žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí neodstranil.
28. Soud dále k žalobní námitce konstatuje, že došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, když žalobce nebyl předvolán na ústní jednání konané dne 12. 10. 2017 před Magistrátem města Děčín na dožádání správního orgánu prvního stupně, kde podal svědeckou výpověď pan R., a tudíž mu se nemohl k jeho svědecké výpovědi na místě vyjádřit a klást doplňující otázky. Nicméně v posuzovaném případě je třeba poukázat na další okolnost případu, a to že pan R. podal svědeckou výpověď ve prospěch žalobce a jeho výpověď se nikterak netýkala přestupků, z nichž byl žalobce uznán vinným napadeným rozhodnutím, načež bylo řízení o přestupku žalobce, o němž pan R. vypovídal, zastaveno prvostupňovým rozhodnutím. Uvedená vada řízení však nezpůsobila žalobci žádnou újmu. Nemohla by tak dle soudu sama osobě být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
29. K námitce týkající se ústního jednání konaného dne 11. 9. 2017 soud konstatuje, že toto jednání se konalo, přestože se zástupce žalobce telefonicky předem omluvil s uvedením důvodu nemožnosti jeho přítomnosti. Při tomto jednání však bylo provedeno pouze dokazování listinami, se kterými se mohl žalobce či jeho zástupce následně seznámit. Plánovaný výslech svědka nebyl proveden, neboť předvolaný svědek se nedostavil. V postupu správního orgánu prvního stupně tedy neshledal soud vadu řízení, která by sama o sobě byla důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
30. Dle § 15 odst. 4 správního řádu o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.

31. Dále soud konstatuje, že v přezkoumávané věci se žalovaný dopustil pochybení tím, když v rozporu s § 15 odst. 4 věty první správního řádu nevyhověl, resp. nikterak nereagoval na žádost žalobce vtělenou do jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jíž se žalobce dožadoval sdělení jména oprávněné úřední osoby, která bude o jeho věci v odvolacím řízení rozhodovat. Toto samotné pochybení by nicméně pro závěr nasvědčující nezákonnosti postupu žalovaného nestačilo. Avšak pokud žalobce následně po vydání napadeného rozhodnutí zjistil, že v jeho věci rozhodoval JUDr. et Mgr. K., a v žalobě uvedl konkrétní důvod (údajné očerňování zmocněnce žalobce a pověřené osoby zmocněnce Ing. J. pro jejich obstrukční jednání a nezákonné zveřejňování osobních údajů Ing. J. na internetu), který, pokud by se prokázal, by byl skutečně důvodem zabývat se ve správním řízení posouzením pochybnosti o nepodjatosti oprávněné úřední osoby vůči žalobci, nabývá soudem uvedené pochybení na zásadnosti.
32. Jestliže tedy zmocněnec žalobce v odvolání výslovně žalovaného požádal o sdělení totožnosti úředníka, který bude ve věci rozhodovat, nemohl žalovaný jeho žádost zcela ignorovat. Žalovaný se dopustil zásadní vady řízení, jež mohla mít vliv na zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Je totiž bez pochyb, že pokud JUDr. et Mgr. K. skutečně v minulých rozhodnutích proti zmocněnci žalobce či pověřené osobě zmocněnce, Ing. J., osobně vystupoval, či žalovaný nezákonně na internetu zveřejňoval osobní údaje Ing. J., není vyloučena pochybnost o objektivnosti rozhodování jmenovaného úředníka v důsledku této okolnosti narušena. Posuzovat relevantnost námitky podjatosti však soudu v tomto řízení nepřisluší, neboť žalobci nebylo dosud umožněno ji zákonem předpokládaným způsobem vznést v rámci správního řízení, kde by se s ní musel žalovaný postupem dle § 14 správního řádu vypořádat (teprve poté by mohla být uplatněna jako žalobní námitka, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21). Tuto námitku tedy shledal soud důvodnou.
33. Na tomto místě je nutné poznamenat, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21, se týkal posouzení postupu přímo samotného žalovaného. I v této kauze došlo k tomu, že účastník řízení nevyhlásil přes svou žádost seznámen s informací, kdo je v daném případě oprávněnou úřední osobou. Žalovanému tedy již od konce roku 2017 musí být známo, že opominutí žádosti o sdělení oprávněné úřední osoby může být za určitých okolností důvodem ke zrušení jeho rozhodnutí. Přesto nepřikročil ke změně své praxe a nezamezil opakovanému postupu v rozporu se zákonem. V případě posuzovaném soudem se stejně jako ve výše citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jednalo o oprávněnou úřední osobu JUDr. et Mgr. S. K. Ve výše uvedených skutečnostech by tak bylo možné spatřovat určité znaky svévolnosti v postupu žalovaného. I k této skutečnosti tedy při posuzování závažnosti porušení zákona ze strany žalovaného za situace, kdy žalobce v žalobě vznesl námitku podjatosti a uvedl i důvody podjatosti, které nebylo možné na první pohled považovat za zcela irrelevantní, soud přihlédl.
34. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.

35. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. pro vady řízení bez jednání zrušil. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm bude dle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětnými vadami řízení bylo stiženo i prvostupňové rozhodnutí, soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s.
36. Dle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu musí mít řidič motorového vozidla při řízení u sebe řidičský průkaz.
37. Dle § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla je povinen předložit doklady podle odstavce 7 na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji ke kontrole.
38. K namítanému nenaplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu se soud již nemohl věcně vyjádřit, jelikož ve věci shledal shora uvedené vady řízení, nicméně považuje soud za nutné upozornit žalovaného na skutečnost, že povinnost předložit na výzvu policisty řidičský průkaz nevyplývá z § 6 odst. 7 zákona o silničním provozu, jak tvrdil žalovaný, nýbrž z § 6 odst. 8 téhož zákona, čemuž by měla odpovídat i kvalifikace přestupkového jednání.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč, jež sestávají dle údajů založených v soudním spise ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem, a to v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Náklady zastoupení advokátem jsou tvořeny odměnou 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč – převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu], paušální náhradou hotových výdajů 600 Kč, představující 300 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. dubna 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)